

kség leg-
alig négy
a fej s a
ős-állatok
gél.

i maki-
m.

rókafejü,
na, bojtos
rokona a
mocskák-
c csak na-
íról, mert
állattan-
atok, a fél-
débe tar-
a renge-
kik s bár
d szükni
ny lábai-
sem oly
ka, mint
is kópék,
csak ak-
neki, ha
Legkülö-
e a farka,
hosszabb
s a végén
hos, mint
patisztító.
obb egy
Szöre rö-
barna, fü-
k s hamis
skájából
villognak
s, ragyogó
zzánk rit-
i gyakran
miénkben

sora a jövő

naeum-épület.
társulat.

KENDERIKÉK HALÁLA. (Lásd a 86. lapon.)

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(V. folytatás.)

Lic is várhatta, hogy elmúljék az éj s másnap délelőtt oly hosszúnak találta a napot, mint ezelőtt még sohasem. Végre elmúlt a dél, vége volt az ebédnek is és nemsokára berobogott az udvarra a gróf hintaja, melyben egy tisztos öreg asszonyság ült, Somfalvai gróf kulcsárnője. Néhány perczel később már bent ült Palika a kocsiban és utban volt a somfalvai kastély felé. Kissé sajnálta, hogy csak egyedül megy, hogy a kis Dorina nem lesz vele; eddig szokva volt hozzá, hogy minden örömét, minden mulatságát megosztja hugocskájával; föl is tette magában, hogy majd beszél új barátjának Dorináról, ámbár nem igen remélte, hogy a kis leány is kaphat meghívást, mert Dorina még nagyon kiesike volt, a dada fölügyelete nélkül nem mehetett sehová.

A kastély, melyben Somfalvai gr. lakott, fényes, nagyuri lak volt; az öreg Szögvári ezredes lakása szintén szép épület volt, de mégsem oly pompás palota, mint a somfalvai s Palika alig győzte nézni a gyönyörű oszlopcsarnokot s a remek virágos kertet. A gróf a kertben várta s itt sétáltak egy kis ideig, azután be kellett menniök a kastélyba, mert a kulcsárnő jelentette, hogy az ozsonna föl van tálalva.

Szép nagy terem volt az ebédlő, gazdag butorzattal, drága tükrökkel és szép festményekkel. De ami leginkább magára vonta Palika figyelmét, az egy a falon

függő arckép volt. Ez pedig azért tűnt föl neki, mert öreg barátja, a gróf, minduntalan erre a képre tekintett s Palika ezt észrevette; és észrevette azt is, hogy valahányszor a gróf tekintete e képre téved, mindig elkomolyodik s arca kissé szomorú kifejezést nyer. Ép ezért Palika is minduntalan a képre nézett s mindinkább kíváncsivá lett, kit ábrázol az az arckép. Megkérdezni azonban sokáig nem merte.

Az a kép egy kis fiut ábrázolt, körülbelül olyan korut, mint Palika; vidám, nyájas arc, okos, derült tekintet mosolygott a képről s szembetűnő volt a hasonlat közte és az öreg gróf között, úgy hogy Palika végre így szólt:

— Ugy-e, az a kép ott Iván bácsinak fiatal kori arc képe?

— Nem az, fiacskám. Nem hiszem, hogy én valaha olyan szép fiu voltam, mint az ott a képen.

— Pedig nagyon hasonlít Iván bácsihoz. Talán a fia? Van fia, kedves Iván bácsi? Oh beszéljen nekem róla valamit!

Palika nagy meglepetésére a gróf arcán most még nagyobb szomorúság látszott. Egy perczig hallgatott, aztán sóhajtva mondá:

— Igen, ez az én kis fiam volt.

— Oh! talán meghalt! szólt Palika egészen meghatva és elszomorodva.

— Nem, nem halt meg. Felnőtt. Most már szép fiatal ember.

— És itt lakik ő is Iván bácsival? Beszélhetek majd vele?

— Nem, fiacskám. Ő Budapesten él.

— De sokszor eljön ide meglátogatni Iván bácsit, ugy-e? Szeretném látni...

Ámbár meglehet, hogy ő nem szereti a kis fiukat, Mártha dada azt mondja, hogy az ilyen magamféle kis fiukat az idősbe nem szeretik, mert mindig csak bajt okozunk... de Iván bácsi ugy-e nem haragszik a gyermekekre?

A gróf meghatottan magához ölelte a kedves bohó fiúcskát, megsimogatta arcát és szeretettelmondá:

— Nem fiaeskám, én nagyon szeretem a jó gyermekeket. — No, de most már megozsonnáltunk, ideje, hogy körülnézzünk, nem találunk-e valami mulatságot. Már nincs nagyon meleg, kisétálhatunk a vadaskertbe.

Épen e pillanatban azonban belépett a gróf titkára különböző irásokkal s mondott valamit a grófnak, mire ez így szólt:

— Kedves kis fiam, egy kis dolgom van, melyet rögtön el kell végeznem. Félóra alatt kész leszek. Addig talán nézd meg a kastélyt, a termeket, — a kulcsárnó majd körülvezet.

Az öreg kulcsárnó nyájas, derék aszszonyság volt, Palika alig néhány percz múlva már barátságot kötött vele s a kulcsárnó is rögtön megszerette a vidám, eleven fiúcskát. Jókedvűen csevegve haladtak végig a termeken, melyekben ugyancsak volt elég látni való. De leginkább tetszett Palikának a fegyvergyűjtemény, mely egész termet elfoglalt. Voltak itt régi fegyverek, a gróf őseinek kardjai, harci bárdjai, pánczélok, puskák, török és mindenféle katonai eszközök, dobok, zászlók stb. Palika alig tudott innen megválni s annyit kérdezett, hogy a jó öreg kulcsárnó a felére sem tudott felelni. Innen a nagy könyvtárba mentek, aztán

a diszterembe és így tovább. Alig bírám mind leírni, amit Palika szépet látott, elég annyit mondanom, hogy egészen el volt ragadtatva.

Mindazáltal a százféle szép tárgy között is mindig föltűnt neki egy-egy arczkép, mely majdnem minden teremben látható volt; ezek az arczképek mind ugyanazt a fiút ábrázolták, akinek képét előbb az ebédlőben látta, csak hogy különböző korban, míg végre egyik már mint déli felnőtt ifjút mutatta. Palika akaratlanul megállt az arczkép előtt és így szólt:

— Ez az Iván bácsi fia, ugy-e?

A kulcsárnónagyot sóhajtva felelé:

— Igen... ez az utolsó arczképe, melyet kaptunk... már jó ideje mult!

Palika meglepetve és csodálkozva vette észre, hogy mindenki sóhajt és elszomorodik, mihelyt a gróf fiáról van szó. Mi lehet ennek az oka? Nagyon szerette volna tudni, — de a kulcsárnótól nem tudhatott meg egyebet, mint azt, hogy a fiatal gróf egyetlen gyermeke az öreg somfalvai grófnak s neve Elemér.

Különösen érdekelte Palikát a kastély egyik része, melyre a kulcsárnó azt mondta, hogy ez a fiatal gróf lakosztálya.

— Az az csak volt, tevő hozzá sóhajtva; mert a fiatal gróf ur már több esztendő óta nem is volt e termekben.

— De hát mért nem jön ide? kérde Palika. Ha én itt lakhatnám, bizony talán soha el sem mennék innen.

— Kivált ha olyan jó atyja volna, mint a gróf ur! Bizony megérdemelné, hogy háládatos, jó fia legyen... nem mintha azt akarnám mondani, hogy a

fiatal gróf ur nem derék és jó fiu . . . oh, Isten mentsen, ezt a világot sem mondom.

A jó öreg asszony minden áron ki akarta igazítani szavait, mintha elárult volna valamit, amiről nem szabad beszélnie. Iparkodott Palika figyelmét másra irányozni s tovább vezette a többi szobákba.

— Ez volt a halószobája . . . ez meg a dolgozó szobája, — nézze, kedvesem, mily gyönyörű kilátás nyílik ez ablakból a kertre. Ez a szobrocska pedig szintén őt ábrázolja, épen abból a korból, mikor utóljára volt itt. Egy jeles szobrász volt itt ugyanakkor, az készítette a mintát . . . aztán Budapesten öntötték gypsbe.

A szobrocska, melyről a kulcsárnő beszélt, tulajdonképen csak mellszobor volt, mely egy esinos állványon a fal mellett állott. A kulcsárnő, miután ezt megmutatta, az ablakhoz ment s azon hiszemben, hogy Palika követi, tovább beszélt:

— Lássá, ebből az ablakból messzire elláthatni, majdnem Kőfalúig . . . ha az a dombor nem volna, bizonyosan láthatná innen a nagyapácska házát; balra pedig — — Uram teremtem! Mi ez?

E szavaknál a kulcsárnő hirtelen nagy ijedten hátra fordult, mert a szobában egyszerre nagy zuhanás és csörömpölés hallatszott. És midőn visszafordult s látta mi történt, akkor majd kővé dermedt rémületében.

Palika, a helyett hogy a kulcsárnőt követte volna, tovább is a szobor mellett maradt s ezt minden oldalról nézegette. Hogy még jobban lássa, fölállt egy székre és kezébe fogta a mellszobrot. De ez sokkal nehezebb volt, mintsem gondolta s

midőn vissza akarta helyezni és kissé előre hajolt a nem eléggé közel álló székről, — elvesztette az egyensúlyt s a szobrocskával együtt lebukott a földre. A szobor darabokra tört, Palika pedig nagyott zuhanva egész hosszában elterült a földön. (Lásd a képet a 85. lapon.)

Nem csoda tehát, hogy az öreg kulcsárnő rendkívül megijedt. Legelőször is a fiuhoz sietett, mert Palika a nagy esés daczára egy hangot sem hallatván, a jó asszony hamarjában azt hitte, hogy talán nagyon súlyosan megsérült és el is ájult. De Palikának nem volt semmi baja, csak hamar talpra ugrott és a kulcsárnővel együtt jó ideig egészen sápadtan, megzavarodva nézték a fiatal gróf mellszobrának összetört darabjait. Szólni sem tudtak szörnyű ijedelmökben. Végül nagy sokára megszólalt a kulcsárnő félig bosszus, félig siró hangon:

— Istenem, Istenem, mily roppant szerencsétlenség! Most mitévők legyünk! A gróf urnak ez volt a legdrágább kincse az egész kastélyban, nem adta volna fele uradalmáért! Ez a szobor emlék volt ama boldog napokból, midőn a fiatal gróf még itthon volt, mikor még édes anyja, az angyali jó grófné életben volt. Oh nagyon jól emlékszem . . . épen karácsonyra adta a gróf ur e szobrocskát ajándékba nejének s ez volt az utolsó ajándéka, mert alig néhány héttel később a grófnő hirtelen beteg lett és meghalt. Ezért kétszeresen drága volt ez az emlék, mert fiára és elhunyt nejére emlékeztette. Oh, most már mit tegyek! Hogy lépjek szemei elé!

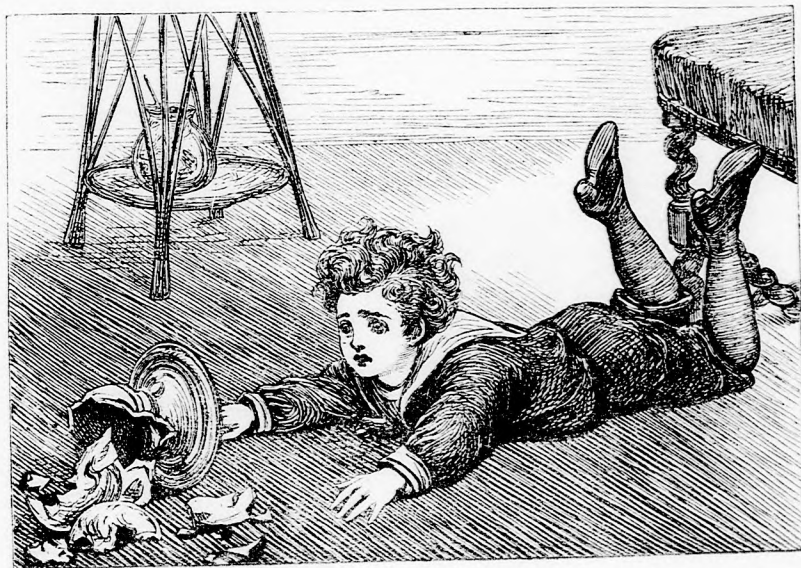
A szegény asszony sirva fakadt, Palika pedig rendkívül megsomorodva és

teljesen megzavarodva állt és bámulta a szobrocska tört darabjait. A szégyen, a megbánás egészen leverték s első gondolata az volt, hogy elfut és meg sem áll hazáig s többé soha nem lép a gróf szeméi elé.

Csakhamar azonban eszébe jutott, hogy ez nagyon gyáva viselet volna; ha bajt okozott, türnie is kell következmé-

nyeit. E gondolat csöppet sem volt ugyan kellemes és nagy kedve lett volna kétségbeesésében sirásra fakadni; de erőt vett magán, nem akart a kulcsárnó előtt gyöngének látszani. A kulcsárnó pedig rövid szünet után így szólt tovább:

— Igazán nem tudom, mit tegyek, hogy adjam tudtára a gróf urnak ezt a szerencsétlenséget . . . inkább jelenteném

PALIKA . . . ELTERÜLT A FÖLDÖN. (Lásd a 79. lapon.)

neki, hogy az egész kastély leégett . . . tudom, az nem izgatná föl annyira . . . Jóvá tenni a bajt nem lehet . . . nem lehet összeragasztani . . . Oh! talán jobb lesz, ha nem szólok mindjárt . . . hogy lépjek szeméi elé!

Erre aztán megszólalt végre Palika is.

— Oh, én nem kívánom, hogy más mondja meg, hogy mást érje a gróf ur haragja. Én magam fogom megmondani. Nagypám mindig arra intett, hogy akármit tettem, ne titkoljam el.

A kulcsárnó meglepetve nézett a kis fiúra.

— Igazán megteszi? Az Isten áldja

meg, ifuracskám, ez valóban jó és derék tett lesz. Nem hittem volna, hogy lesz hozzá bátorsága.

— Ha eltitkolni akarnám, amit tettem, az gyávaság volna, ezzel pedig szégyent hoznék magamra is, nagyapácskámra is. Megmondom tehát magam... bármily keservesen essék. Oh, én mindig olyan szerencsétlen vagyok! Egyik bajból a másikba jutok mindig!

Palika érezte ugyan, hogy ennek maga az oka s hogy ez nem is lesz más-kép, míg ő maga meg nem változik. Mint már oly sokszor, most is őszintén sajnálta szeleburdiságát s egészen leverten gondolt arra, mily nagy kárt és kellemetlenséget okozott.

E pillanatban léptek hallatszottak, az ajtó megnyílt s Palika összerezgett, azt hívén, hogy maga a gróf jó. Szeretett volna kiugrani az ablakon, vagy elbujni, de nem tette, megállott vitézül helyén. Nem is a gróf lépett be, hanem csak az inas, ki így szólt:

— Ő méltósága várja az ifurat az ebédlőben.

Most már menni kellett a nehézütra, a grófhöz, megvallani neki mindent. Szegény Palika, amint a termeken végig ment, bizony nem épen irigylésre méltó kedvében volt s titkon olyanfélét gondolt, vajha soha se is jött volna ebbe a kastélyba, hol mindjárt első látogatása alatt ilyen bajt okozott.

Lassan ment, de végre, is csak eljuttott az ebédlőhöz s belépett. A gróf az ablak mellett ülve ujságot olvasott. Palika habozva állt meg az ajtónál.

(Folytatása következik.)

KENDERIKÉK HALÁLA.

(Képpel a czimlapon.)

D H jaj nekünk szegénykékeknek!
Leesapott a héja! végünk!
Nincs menekvés, nincs irgalmas,
Ki segítne mostan nekünk.

Jaj milyen éles a csőre!
Friss piros vér most is rajta,
Széttép mindjárt, megesz rögtön
A kegyetlen gonosz fajta!

Nem saját hibánk okozta
E szomoru gyászos vesztünk,
Menekültünk, míg fáradtan,
Szárnyszegetten ide estünk.

Ha majd elmondja a vén fa
Mamácskánknek szörnyü sorsunk!
Bezzeg sirni fog szegényke
És megátkozza hóhérunk!

AZ ANTILOPÉK.

E KARCUSU, csinos állatokról bizonyosan sokat hallottatok már, kis olvasóim. Közülök való a zerge is, a havasok e szikláról-sziklára szökő lakója, meg az afrikai sivatagokon a könnyülábu antilop, mely finom, ruganyos lábaival mint szélvész nyargal nagy csapatokban a forró homokon. E fajnak azonban még igen számos tagja van, melyek alakra, külsőre igen eltérők. Ezek közül mutatok be nektek kettőt. Az egyik

A gnu

(Képpel a 93. lapon.)

Hozzá nem értő alig merné ráfogni, hogy e lóforma, sörényes, tüskés képű, tüzes szemű, nagy szarvú állat közel rokona a csinos zergének. Pedig ez a gnu-antilop, a délafrikai sikságok ismert

lakója. Hogy valami nagyon szép állat volna, a legjobb akarója sem foghatja rá. Igazi zagyalék: feje ököré, nyaka és háta lóé, lábai szarvasé. Durva sörénye és hosszú farka van. Rendkívül sebesen tud vágatni s vadászni igen nehéz, de azért a kafferek gyakran üldözik, jó husa végett. Európába először e század elején került: I. Napoleon nejének, Josephine császárnénak küldött egy nőtényt a délafrikai helytartó. E gnu tizenhat évig élt a párisi állatkertben.

A zebra-antilop.

(Képpel a 93. lapon.)

Sokkal csinosabb állat, mint előbbi torzomborz rokona. Formás feje, erőteljes lábai s főleg csikos barna bőre, mely hasonlít a zebraéhoz, szemre igen szépek. Ez is Dél-Afrikában, a Jöremény-fok körül él nagy nyájokban, összelegelve füvet, fiatal pálmahajtásokat stb. Hosszu szarvai oldalt lapítottak, orra fölött és nyakán fehér folt van. Husa igen jó s ezért nagyon vadászszák; kitűnő futó, de könnyen fárad s kutyával nem sok fáradságba kerül fogni. Allatkertjeinkbe gyakran hozzák.

A KIS KACSAK VESZEDELME.

(Képpel a 88-89. lapokon.)

NEM messze a majorságtól, a kert tövében folydogál csöndesen egy kis patak, nagy öröme az uszkálni, pacskolni szerető baromfinak, különösen a kacsa-családnak. Meleg nyári délutánokon milyen pompásan lehet itt uszkálni, hűtözni s hozzá még egy-egy kővér falatra is szert tenni, ha valamely kis halacska nem vigyáz és a torkos kacsák közelébe téved!

Ma délután is ellátogatott kacsamama a patakhoz s magával hozta kicsinyeit is, hogy uszni tanuljanak. Erre nagyon alkalmas a kis patak, mert vize csöndesen folydogál, nem kell attól tartani, hogy elsodorja a gyöngye kacsaifiókot;

partja nem meredek, könnyen lehet kigázolni és így kacsamama a kicsinyekkel vigan és gondtalanul lubiczkolt, nem gondolva semmi veszedelemre.

Pedig a veszedelem már ott várt reájok a patak partján, egy éhes, falánk vízi patkány képében. Patkány koma, ki a vizek partján szeret tanyázni és nagyobb, erősebb a házakban tanyázó rokonainál, nagyon szereti a kacsa-húst és sovár szemekkel leste, mikor jönnek a kicsinyek ki a vízből, hogy egyet közülök elragadhasson. Egyszer a kacsamama megszólalt:

— Gyerekek, menjünk haza, már esteledik, mindjárt szórnak jó magot az udvaron, csirke-liba elkapdossa előlünk, ha idején ott nem leszünk.

Megindultak kifelé s a gonosz patkány már örvendett a prédának, — de korán, mert a gondos kacsamama észrevette és hamar odaszólt a kicsinyeknek:

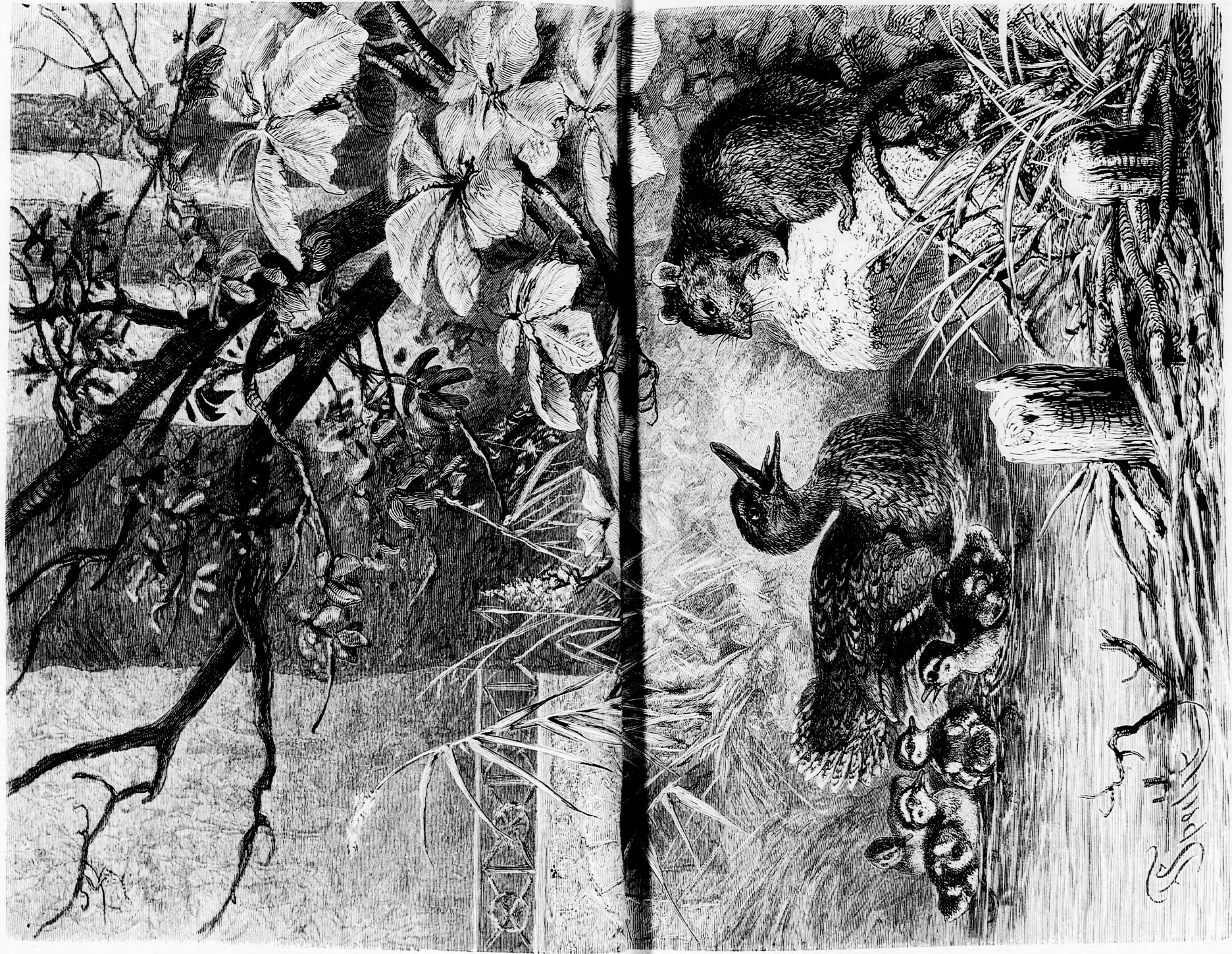
— Ne menjetek ki a partra, ime ott egy gonosz ellenség leskelődik. Maradjunk a vízben, míg segítség nem érkezik... ide nem jöhet utánunk.

A kicsinyek félénken hátravonultak, kacsamama pedig sziszegve fenyegette a rablót. De a patkány sokáig nem tágitott s bizony nem tudom, utoljára is mi lett volna a vége, — de a majorosné odabent észrevette, hogy a kis kacsák hiányoznak az etetésnél, rögtön utnak indult tehát keresésükre. Közeledtére a patkány gyorsan elfutott, a kacsacsalád pedig baj nélkül hazatért a majorba.

Remélem, azóta sem érte semmi baj.

KÉPREJTVÉNY.

A KIS KACSAK VESZÉDELME. (Lásd a 87. lapon.)

S. J. K.

AZ ERÉNY GYŐZELME.

— Beszély. —

Elbeszéli Gyula papája.

(Folytatás.)

EZZEL Pista a kővé meredt halász kezébe szoritotta a bankó csomót, s kirohant a sötét éjbe. János gazda homlokáról hideg verejték gyöngyözött, szivverése mintha elállott volna. Nem tudta, él-e, meghalt-e, vagy talán még most is az a gonosz álom üldözi? Keze, melyben a pénzt tartá, remegni kezdett, szólni, kiáltani akart, de hangja elhagyta. Egy hatalmas villámesapás esatánása ébreszté föl kábultságából. Mint az örült, rohant az ajtóhoz. Ott kint koromsötétség fogadta, a vihar teljes erejével kitört, a Balaton versenyt zugott, nyögött a szélvésszel, mely egészen a kunyhó ajtajáig kergette a habzó hullámokat. A zápor csak úgy szakadt, a tó fölött iszonyu, vakító villámok cikáztak s a mennydörgés hatalmas szava százszorosan viszhangzott a hegy szikláiról.

A halász egész eréjéből kiáltozá Pista nevét; de hát hallható-e emberi kiáltás akkor, mikor a természet borzasztó haragja tombol?!

— Nem bánom, ha éhen halunk is, mondá János gazda, de rabolt pénzt én el nem fogadok! Szegény vagyok, de becsületes, és az is akarok maradni. — Ezzel visszasietett a kunyhóba, megcsókolta kis beteg fiát, magára akasztá régi foltozott szűrét és indulni készült egyenesen fel, Szöllősyékhez, hogy vissza adja nekik a pénzt, melyet a gonosz fiu átadott; azonban gyszerre egy ismeretben alak állott előtte s megszöklített:

— Jó estét, atyafi, maga az a János halász?

— Igen én vagyok, mit kíván tőlem? talán Szöllősyéktől jön? kérdé János gazda, azt hívéen, hogy már rá jöttek a rablásra, s a bűnöst keresik.

— A jó Isten is megáldja, barátom, mondá az idegen sürgetőleg, — ha engem azonnal átvisz a tulsó partra. E perczben kaptam a szomorú hírt, hogy egy kedves öreg rokonom súlyos beteg; orvos vagyok, talán segíthetek rajta, ha idején odajutok.

— Hová gondol az ur, kiáltá János; ilyen időben! életünket tennők koczára.

— Én nem félek, felelé az idegen határozottan; a hála és szeretet, mellyel azon rokon iránt tartozom, bátorságot ad és erőt szembeszállni a viharral. Hallottam, hogy e vidéken maga a legügyesebb hajós. Induljunk, kérem, szaporán, gazdag jutalomra számíthat, ha nem késik.

— De uram, gondolja meg

— Meggondoltam, és épen azért kérem. Talán egy drága életet mentünk meg, ha nem tétovázunk.

A szegény halász azt sem tudta mit feleljen. Ime most nyilik alkalom becsületes módon tenni szert jutalomra, s a mellett jót is cselekedni; de hát ily borzasztó időben, a picziny csónakkal!

Itt hagyja-e kis fiát? ki tudja visszatér-e még ez életben? És a pénz, az a rablott pénz! Mit tegyen vele? Nem akarta, hogv szegényes hajlékát csak egy negyedóráig is megbecstelenítse vele; itt hagyja, el rejtse? vagy magával vigye? . . . aztán ez a jó ur orvos! hátha ez hála

fejében meggyógyítaná a beteg fiút? Mindez egy pillanat alatt megfordult agyában; ő is erőt, bátorságot érzett a veszélyes utra, a pénz-csomót az ágy szalmája közé rejté addig is míg visszatér és a következő perczen már vezette az idegent azon irányban, a hol a hajócska ki volt kötve. A villámok egyre szórták kékes fehér szikráikat egyik nehéz felhőből a másikba, a hullámok még mindig magasra csapkodtak fel, s a két utas, midőn a hánykolódó sajkát elérte, önkéntelenül csendes imát rebegett, hogy a gondviselés örködjék felettök veszedelmes utjokon.

* * *

Oda fent a nyaralóban nyugodtan aludtak ez alatt. A szülők az anyagi gondok enyhülésének tudatában, a gyermekek meg tarka-barka, rózsás álmok közepette, melyekben nagy szerepet játszottak Tóni bácsi ajándékai.

Midőn azonban a vihar elvonult s a megsimult tó tükrét a nap első sugarai megaranyozták, Szöllősyék nyugalma az állommal együtt eltűnt és helyette ijedség, aggodalom, zürzavar, lőtás-futás következett. A tizezer forintból öt ezer volt csak a fiókban! Világos, hogy itt lopás történt, a szobában sáros lábnyomok látszottak, melyek az ablakhoz vezettek. Szöllősy ur rögtön pandurokért küldött a szomszéd faluba. Gyarmati pedig az ablakon a nyomokat vizsgálta, melyek a nagy esőfolytán könnyen felismerhetők valának, s az udvaron keresztül a part felé vezettek, egészen a nádfedelű halászkunyhóig. Tóni bácsi nem sokat habozott, hanem egyenesen benyitott a kunyhóba. De ott egy

nyöszörgő beteg fiucskán kívül senkit sem talált. A kis fiút hiába kérdezgette szülői után, az nem felelt, csak behunytt szemekkel mozdulatlanul feküdt. Gyarmati ismét kiment s a nyomok után tovább akart menni, de itt már a tó hullámai annyira összemosták a homokot, hogy a további nyomozás lehetetlen volt.

Épen akkor jött a két kis leányka, kik engedelmet nyertek szüleiktől, hogy Tóni bácsi után mehessenek.

— Miért volt bent a kunyhóban, bácsi? kérdé a kíváncsi Ettike..

— Lakóját kerestem, felelé Gyarmati ur komolyan; de sajnos, nem találtam. Csak egy szegény beteg gyermek van ott bent egyedül, elhagyatva.

— Egyedül? kérdé bámulva Aranka, hát mamája miért nincs mellette? miért nem ad neki orvosságot?

— Hihetőleg nincs is mamája szegénykének, mondá Tóni bácsi, vagy eltávozott, Isten tudja hová.

A két kis leány szemei megteltek könnyel e szavakra, mintha el tudták volna képzelni, milyen borzasztó szerencsétlenség egy gyermekre nézve, ha nincs szerető, gondos anya körüle, főkép mikor gonosz betegség ágyhoz szegezi. Kérték Gyarmati urat, engedje megnézniök a kis elhagyottat, s mikor aztán látták halvány, beesett arcját, hallották kinos sohajtásait, úgy megsajnálták szegénykét, hogy csaknem egyszerre felkiáltottak:

— Kérjünk mamától orvosságot, hozzunk számára egy kis jó meleg levest . . . ugy-e jó lesz, Tóni bácsi? szolt Aranka. Ugy-e szabad ezt tennünk? Talán fázik is szegény. Takarója sincs! azt

is kérünk mamától! Addig is takarjuk be lábait szalmával, jer Etti, segítsd oda hordani ezt a szalmát.

Mint ketten belenyaláboltak a szalmába, mely a kunyhó másik falánál el volt terítve, egyszerre azonban Aranka csodálkozva kiáltott fel:

— Nini, mi van itt a szalma között? nézze csak, bácsi, pénzt találtam! Ejnye azok a roszt emberek! mennyi pénzük van, és még sem vesznek a szegény betegnek orvosságot, sem takarót, hanem így hagyják itt feküdni segítség nélkül.

Gyarmati ur örömteljes meglepetéssel kapott a csomag után, melyet a kis lány a szalma között talált. Ott volt az öt darab ezres bankó, hiány nélkül.

— Semmi kétség sincs, hogy e kunyhó lakója volt a tolvaj! gondolá magában és sietett a gyermekek után, kik előre szaladtak, hogy a mamától valamit kérjenek kis betegük számára.

Szöllősyné meghatottan hallgatá elbeszéléseket és még inkább Tóni bácsiét, ki az elveszettnek hitt összeget hiánytalanul átadta, elmondván, hogy Ettike volt a szerencsés megtaláló. A jó erősítő leves csakhamar elkészült, s a leánykák atyjuk

kiséretében vivék le a szegény halász fiúcskának, kit a régóta nélkülözött meleg étel annyira felüditett, hogy a hozzá intézett kérdésekre halkán felelni is tudott, mi alatt kis jóltevőire szegze hálás tekintetét.

Elmondta, hogy ő János halász fia, hogy anyja nincs, hogy apját tegnap reggel óta nem látta, nem tudja merre van, s mikor tér haza. Szöllősy urnak nem

hagytak a kis leányok békét, meg kellett igérnie, hogy még ma este egyszer lejő velök Petit — így hívták a fiút — meg nézni. Az idő már délre járt, a Balaton tükrét szelid, csöndes szellő borzongatá, és amint az apa kilépett a kunyhóból, s végig tekintett a vizen, meglepetve állott meg, mert nem messze a parttól, egy csónakot lá-

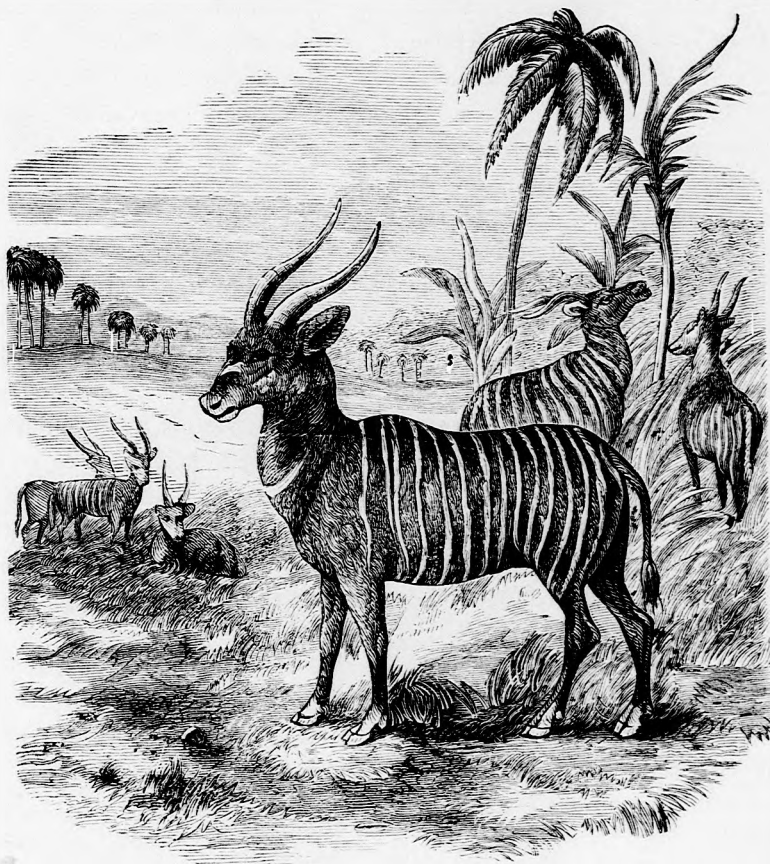
AZ ANTILOPÉK. *A gnu.* (Lásd a 86. lapon.)

tott a vizen lebegve uszni, s e csónak egészen üres volt; nem volt benne sem ember, sem evező. Szöllősy kíváncsian várta, míg a hullámok kihajtják a hajócskát, a mi rövid, idő múlva meg is történt. Ép a kunyhó irányában uszott az partra. Odamentek hogy közelebből megvizsgálják; de bizony akár hogyan nézegették, nem találtak benne senkit és semmit.

E közben a pandurok is megérkez-

tek a szomszéd faluból és Gyarmati ur elmondott nekik mindent. Nem győztek csodálkozni azon, hogy épen János gazdánál, a jámborságáról, becsületességéről ismeretes halásznál találták meg a pénzt.

De ez egyszer biz' az így volt, tehát nem lehetett kétség, hogy ő lopta el. De hát most hol keressék? Talán megbánta gogosz tettét, s bánatában bele ölte magát a Balatonba, azért hajtotta ki a szél üre-

AZ ANTILÓPÉK. *Zebra antilóp.* (Lásd a 87. lapon.)

sen a hajóját. Így tanakodtak, okoskodtak a pandurok Tóni bácsival együtt, és nem tudták, mit tegyenek. Csak egy volt bizonyos, tudniillik az, hogy egy szegény, árva, beteg gyermekről kellett gondos-

kodni, mert különben Isten tudja, mi történik vele ott, a sötét, elhagyatott kunyhóban.

Mikor a kis leányok hallották, hogy a talált pénz az atyjuké, és hogy Petike

papája a lopás gyanújában áll, nagyon elszomorodtak. Ettikének kételyei támadtak az iránt, hogy valjon helyesen cselekednek-e, ha egy tolvaj gyermekét segítik? nem-e bűn az is, ha Petinek levest és kenyeret adnak? De a jó mama fölvilágosította a kis kételkedőt.

— Petike — mondá — azért épen oly jó gyermek lehet, mint ti; és ugyan mit tehet ő róla, ha atyját a szegénység bűnös tette csábitotta? Vagy talán azt hiszitek, hogy Petike e miatt kevésbbé szenved a nyomor és betegség sulya alatt? kevésbbe éheznek, mint ha atyja becsületes ember volna? Az elhagyottakat, árvákat, éhezőket pedig segíteni, táplálni szent kötelesség.

A gyermekek megértették e szavakat, s többé egy perczig sem haboztak, hogy a szegény halász-fiuról gondoskodniok kell.

Kis idő mulva ismét a toronyszobában találjuk őket a táveső körül. Vasárnap volt, amidőn Balaton-Füredről a gőzhajó el szokott jönni Boglárra és Badacsonyba, s a víz felett a láthatáron immár kivehető volt gomolygó füstje.

Addig, amíg a hajó ide érkezik, tekintsünk egy kissé vissza, hogy mi történt amott a tulsó parton a mult, zivataros éjszakán?

* * *

A boglári fogadás mély álomba merülve feküdt ágyában. Nem igen zavarta ezt a jó álmot sem a szél süvöltése, sem a hatalmas mennydörgés; sőt fogadás uram oly erősen horkolt odabent, hogy bizony bizony nem sokat engedett a vihar lármajának. Azért nem hallotta a dörömbölést,

melyet a korcsma kapuján véghez vittek. Pedig ugyan csak erősen verte valaki már egy jó negyedóra óta.

— Hej fogadós! nyissa ki már! Siessen!

— De hiába volt a kiabálás; a szélvészben elhalt a hang, senki sem hallotta, még a házőrző kutyák sem ugatták meg. Végre megsokalták a dolgot odakint, és egyszerre oly hatalmas csapás rezgeté meg a fogadós ablakát, hogy a hortyogás egyszerre elnémult s a fogadós talpra ugrott.

— Jövök már no; — mormogá álmosan és nagy nehezen meggyújtván a mécset, kicsoszogott a folyosóra.

Mialatt a kapukulcsot keresgélte, odakint türelmetlenül biztatta egy ismerős hang, hogy siessen, mert különben eláznak a várakozás közben. Végre kitárult a kapu; az erős légvonat kioltá a fogadós mécsét, és csak annyit tudott kivenni, hogy két férfi alak áll a küszöbön, egy harmadik meg mellettük el van terülve a földön.

(Folytatása következik.)

MENEDÉKHÁZ A KÁRPÁTOKBAN.

(Képpel a 96. lapon.)

Szép hazánk felső vidékén, északi határán hosszú láncolatban emelkedik a Kárpátok gyönyörű hegsége, melyről már bizonyosan hallottatok és olvastatok érdekes leírásokat. Magas sziklabérczek tornyosulnak egymás fölébe s némely csucs örökös hóval és jéggel van fődve, mely még a legforróbb nyáron sem olvad el. Ide fölkapaszkodni nagyon nehéz vállalat, melyre csak izmos, bátor emberek szánhatják el magukat. De a bérczek közt vannak gyönyörű kis völgyek, zuhogó

hegyi patakok, vizesések, melyekhez már könnyebben el lehet jutni, ámbár ide is nagyot kell gyalogolni erdős, sziklás, meredek hegységeken keresztül.

Minden nyáron sokan rándulnak föl a szép vidékre a természet barátai s gyönyörködnek a vadregényes tájakban. Csakhogy néha kellemetlen meglepetés éri a kirándulókat, mert itt a nagy hegy-ségben igen hirtelen változik az időjárás s a kirándulók egyszerre azt veszik észre, hogy hatalmas zivatar készül kitörni fejük felett. Pedig innen minden falu, tanya nagyon messzire van, ahová biztos helyre menekülhetnének.

De ezen a bajon is segítettek most már, még pedig úgy, hogy csinos, tágas kis házakat építettek azokon a tájakon, a melyekre legtöbb kiránduló szokott járni. A vezetők jól ismerik a helyeket, hol a házikók állanak s ha eső, vihar fenyeget, a kiránduló társaság csakhamar eljut biztos fődél alá, hol aztán bevárhatja a zivatar elvonulását.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 2-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

»Számkivetés.«

Helyesen fejtették meg: Jurisics Milike, Reiner testvérek, Vizner Bella. Liszauer Jolán és Lénárd, Kovács Dezsőke, Fülöp Regina és Kálmán, Siska Erzsike, Bun Lajos, Raesov Lehel, Szász Ilon és Józsi, Banos Erzsike, Mattyasovszky Marianna, Hochman Jakab és József, Fraenkel József, Kohn Julcsa, Jakab és Ignác, Adler Dávid, Balezár Irénke, Hertelendy Lóra, Kohn Sándor és Ali, Szentirmay Béla, Bobula János, Burger Vilma, Janicsár Marcsa, Merza Gizella, Weinmann Hermina, Mariska, Jenni és Lajos, Body Irma, Feleki Ludovika, Wohl Henrik, Izidor, Vilmos és Lajos, Klein Száli, Lövinger Bernát, Lengyel Sándor és Gábor, Umbach Lajos és Géza.

*

A »KIS LAP« XV. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

»Kardszag.«

Helyesen fejtették meg: Kohn Sándor és Ali, Székács Melinda, Etelka és Juliska, Buday Emma, Forster Béla és Kummer Gyula, Szász Ilon és Józsi, Weinmann Hermina, Mariska, Jenni és Lajos, Buda Kálmán, Kluger Blanka, Siska Erzsike, Lövinger Bernát, Liszauer Jolán és Lénárd, Kálmár Margit, Lövinczy Aranka, Kelemen Emma és Aranka, Kaufmann Mór, Fülöp Regina és Kálmán, Heyder Laura.

*

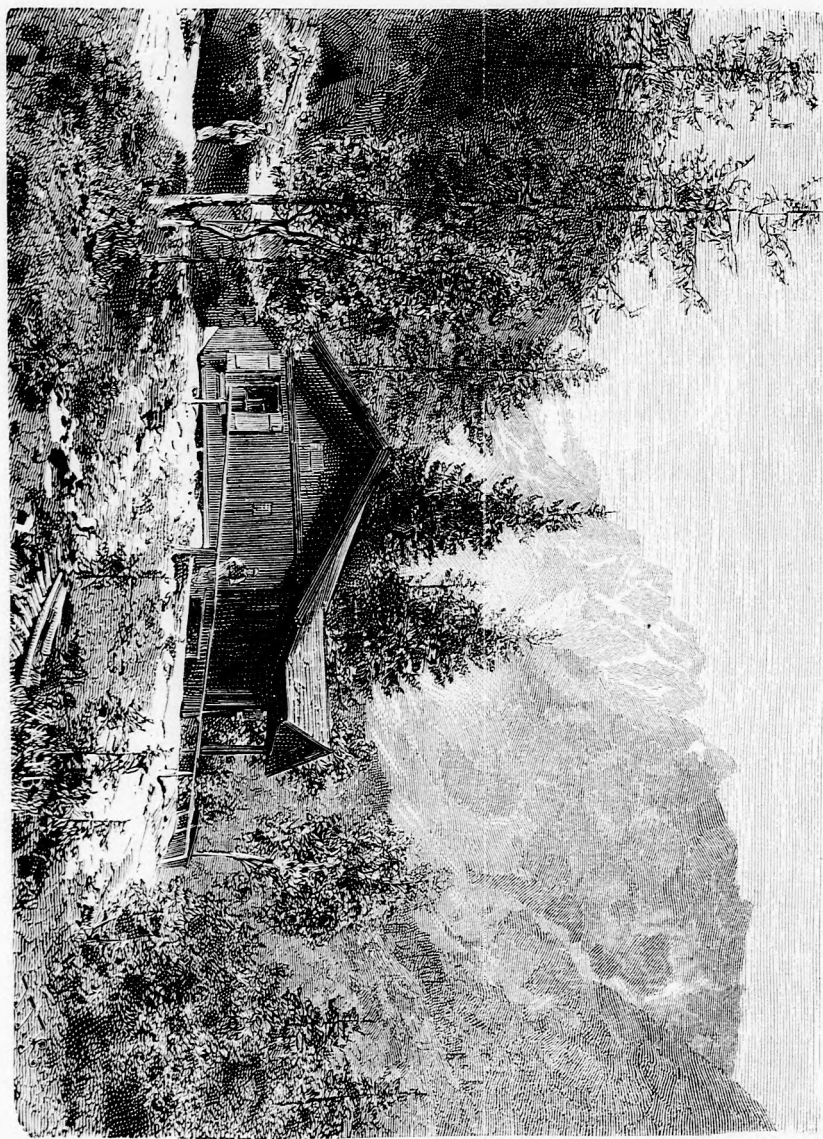
A »KIS LAP« XV. köt. 4-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

»Kunhegyes.«

Helyesen fejtették meg: Bodola Irma, Kárpáthy Margit, Hartl Mariska, Fraenkel József, Bobula János, Kluger Blanka, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Munk Pál és Péter, Sztompák Jenő, Nagy Czella, Buday Emma, Siska Erzsike, Horváth Etelka, Sperlágh Ilka és Jolán, Wallerstein Aladár és Mór, Kovács Dezső, Böhm Laura és Gizella, Szász Ilon és Józsi, Reiner testvérek, Klein Száli, Wohl Henrik, Izidor, Vilmos és Lajos, Buda Kálmán, Dömötör Pál, Ulrich Etelka, Lövinger Bernát, Liszauer Jolán és Lénárd, Bogyay Leontin, Fischer Sándor, Pressburger Ferencz, Klein Adolf, Demeter Albert és Dezső, Adler Dávid, Kohn Jakab és Ignác, Valther Ilonka és Mariska, Altver Jozefa, Burger Vilma, Lengyel Sándor és Gábor, Kálmár Margit, Umbach Lajos és Géza, Sárközy Jóska, Lovász Sarolta, Irma és Liza, Lövinczy Janka és Aranka, Meák Gyula, Teitlbaum Arthur, Fischbein Miklós, Szőke Erzsike és Leonie, Kelemen Emma és Aranka, Biró Vincze, Koller Ilona, Nagy Mariska, Demjanovics Anna, Scheidl Károly, Fülöp Regina és Kálmán, Tamaskovics Margitka, Spitz Dolfi, Köllner K. Popper Zsiga, Heyder Laura, Pécsy Angyalka és Irma, Szilágyi Sarolta, László Anna és Gabriella, Szentirmay Béla, Szalay József, Engel Ilka és Gizella, Zatlukál Erzsike és Jóska, Gáspárdy Katinka és Erzsike, Sártory László.

*

A »Kis Lap« XV. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Bobula János, Valtér Mariska és Ilonka, Forster Béla és Kummer Gyula, Mihályfi József, Merza Gizella, Weinmann Hermina, Mariska, Jenni és Lajos, Kanitz Zsigmond, Schiffer Miksa, Fischl Miksa, Hirsch Ödön, Lövinger Sándor, Krón József, Freud Zsiga, Schwartz Róza, Body Irma.

MENEDÉKHÁZ A KÁRPÁTYOKBAN. (Lásd a 94. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.